

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Jitky Zavřelové, rozhodl o návrhu **Městského úřadu Ostrov** na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Nejvyšším soudem**, a dalších účastníků sporu vedeného u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 22 Cdo 292/2025, o nahrazení projevu vůle: žalobkyně **SKIAREÁL KLÍNOVEC s. r. o.**, se sídlem v Praze 2, Belgická 681/5, IČ 09617124, zastoupené Mgr. Lukášem Máchalem, advokátem, se sídlem v Praze 5, Plzeňská 1972/158, a žalovaných **1) města Boží Dar**, se sídlem v Božím Daru 1, IČ 00479705, zastoupeného JUDr. Stanislavem Polčákem, advokátem, se sídlem v Pyšelích, Řehenice 10, **2) Vodáren a kanalizací Karlovy Vary, a. s.**, se sídlem v Karlových Varech, Studentská 328/64, IČ 49789228,

t a k t o :

Příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 22 Cdo 292/2025, o nahrazení projevu vůle, **je správní orgán.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným zvláštnímu senátu dne 27. 1. 2026 se Městský úřad Ostrov (dále jen „navrhovatel“) domáhal, aby zvláštní senát zřízený podle zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“) rozhodl kompetenční spor mezi ním a Nejvyšším soudem ve věci nahrazení projevu vůle vedené u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 22 Cdo 292/2025.

[2] Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

[3] Žalobkyně je stavebníkem záměru „*Rekonstrukce radiokomunikační věže Klínovec*“, realizovaného na budově č. p. 1024 v k. ú. Jáchymov. Součástí záměru je vybudování vodovodní a kanalizační přípojky na infrastrukturu ve vlastnictví města Boží Dar [dále jen „žalovaný 1“], jejímž provozovatelem jsou Vodárny a kanalizace Karlovy Vary, a. s. [dále jen „žalovaná 2“]. Žalobkyně požádala vlastníka a provozovatele infrastruktury o vydání kladného stanoviska k připojení stavby ve smyslu § 8 odst. 5 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích). Žalovaná 2) byla k připojení stavby principiálně připravena, následně však souhlas odmítla, žalovaný 1) souhlas odmítl s odůvodněním, že „*je trvale ignorován ze strany žadatele i města Jáchymov s žádostí o předložení plánovaných bilancí pitné vody a bilancí odvodu splaškových vod*“. Žalobkyně proto podala žalobu o nahrazení projevu

vůle vlastníka a provozovatele infrastruktury (původně šlo o žalobu na splnění povinnosti – umožnit připojení na vodovod a kanalizaci).

[4] Okresní soud v Karlových Varech (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 2. 6. 2023, čj. 12 C 334/2020-601, nahradil projev vůle žalovaného 1) a žalované 2) vydat kladné stanovisko ve věci připojení stavby s názvem „*Rekonstrukce radiokomunikační věže Klínovec*“, realizované na budově č. p. 1024, která je součástí pozemku p. č. st. 1674 v k. ú. a obci Jáchymov, k vodovodní síti ve vlastnictví žalovaného 1), jejímž provozovatelem je žalovaná 2), ve výroku dále specifikovaným způsobem (výrok I), nahradil projev vůle žalovaného 1) a žalované 2) vydat kladné stanovisko ve věci připojení stavby s názvem „*Rekonstrukce radiokomunikační věže Klínovec*“, realizované na budově č. p. 1024, která je součástí pozemku p. č. st. 1674 v k. ú. a obci Jáchymov, ke kanalizační síti ve vlastnictví žalovaného 1), jejímž provozovatelem je žalovaná 2), ve výroku dále specifikovaným způsobem (výrok II), rozhodl, že žalovaní 1) a 2) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 74 574,89 Kč (výrok III), a uložil žalovaným 1) a 2) povinnost zaplatit společně a nerozdílně České republice – Okresnímu soudu v Karlových Varech na nákladech řízení – znalečném – částku 55 366,67 Kč (výrok IV).

[5] K odvolání žalovaných Krajský soud v Plzni (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 26. 9. 2024, čj. 13 Co 309/2023-802, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (výrok I) a rozhodl, že žalovaní 1) a 2) jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobkyni na nákladech odvolacího řízení částku 6 776 Kč (výrok II).

[6] Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 31. 3. 2025, čj. 22 Cdo 292/2025-859, odmítl dovolání žalovaného 1) (výrok I), zrušil rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 2. 6. 2023, čj. 12 C 334/2020-601, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 9. 2024, čj. 13 Co 309/2023-802, a řízení zastavil (výrok II), rozhodl, že po právní moci tohoto rozsudku bude věc postoupena Městskému úřadu v Ostrově (výrok III), uložil žalobkyni povinnost nahradit žalovanému 1) náklady řízení před soudy všech stupňů ve výši 54 506,50 Kč (výrok IV), uložil žalobkyni povinnost nahradit žalované 2) náklady řízení před soudy všech stupňů ve výši 27 840 Kč (výrok V) a rozhodl, že žalobkyně je povinna nahradit České republice – Okresnímu soudu v Karlových Varech náklady řízení ve výši 55 366,67 Kč (výrok VI).

[7] Nejvyšší soud s odkazem na důvodovou zprávu k zákonu o vodovodech a kanalizacích, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2017, sp. zn. 4 As 77/2017, usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 6. 2009, čj. Konf 24/2008-21, a ze dne 25. 9. 2018, čj. Konf 54/2017-11, dospěl k závěru, že vzhledem k účelu zákona o vodovodech a kanalizacích, jímž je chránit veřejný zájem, a skutečnosti, že porušení povinnosti vyplývající z § 8 odst. 5 tohoto zákona představuje správní delikt a námitky mající základ v § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích nejsou námitkami občanskoprávní povahy, uplatnila žalobkyně ve věci nárok, který zjevně nemá občanskoprávní povahu a jako takový nespadá do pravomoci soudů v občanském soudním řízení. S odkazem na § 27 odst. 1, § 30 odst. 1 zákona o vodovodech a kanalizacích, § 1 odst. 3, § 7 odst. 1 zákona č. 51/2020 Sb., o územně správním členění státu a o změně souvisejících zákonů (zákon o územně správním členění státu), a § 4 odst. 6 vyhlášky č. 346/2020 Sb., o stanovení správních obvodů obcí

pokračování

s rozšířenou působností, území obvodů hlavního města Prahy a příslušnosti některých obcí do jiného okresu, určil jako místně příslušný vodoprávní úřad Městský úřad v Ostrově.

[8] Ústavní stížnost žalobkyně proti rozsudku Nejvyššího soudu byla usnesením Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2025, sp. zn. I. ÚS 1884/25, odmítnuta s odkazem na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, podle níž jsou ústavní stížnosti proti rozhodnutím o zastavení řízení pro nedostatek pravomoci civilních soudů a postoupení věcí správním orgánům nepřipustné.

[9] Navrhovatel v návrhu na řešení negativního kompetenčního sporu uvedl, že po obdržení spisu byla věc předána k vyřízení odboru výstavby Městského úřadu Ostrov, který však nemohl vydat rozhodnutí z důvodu neexistence konkrétního stavebního řízení, v němž by bylo možné tuto otázku posoudit jako předběžnou. Následně se věcí zabýval odbor životního prostředí, který však konstatoval, že není v jeho pravomoci vést řízení a o žádosti rozhodnout. Podle navrhovatele vznikla postoupením věci rozdílná situace oproti případům, které řešil Nejvyšší správní soud v minulosti a procesní stav se zásadně odlišuje od stavu popsaného v usnesení zvláštního senátu čj. Konf 54/2017-11, na něž odkázal Nejvyšší soud. Podaná žaloba a následná podání žalobkyně po postoupení věci mají povahu řízení o žádosti podle § 44 a násl. s. ř. a uložení povinnosti rozhodnout, či nahradit projev vůle při vydání stanoviska tuto povahu jednoznačně mají. Navrhovatel je nepochybně oprávněn rozhodnout o případném přestupku spáchaném nesplněním povinnosti dle § 8 zákona o vodovodech a kanalizacích a nepřipojením žalobkyně k vodovodu či kanalizaci s výjimkou případů, kdy to neumožňuje jejich kapacita. V rámci takového řízení je pak navrhovatel oprávněn učinit si závěr i o předběžné otázce ohledně kapacity vodovodu či kanalizace a důvodnosti odmítnutí připojení. Takové rozhodnutí však žalobkyně neiniciovala, neučinila oznámení o přestupku a odmítá, aby jí podaná žádost (žaloba) byla takto interpretována, neboť odmítá pravomoc navrhovatele ve věci rozhodnout. Svými podáními ze dne 16. 7. 2025 a 2. 9. 2025 se pak výslovně domáhala podání kompetenční žaloby. Z výše citovaného usnesení zvláštního senátu vyplývá i oprávnění správního orgánu (tedy i navrhovatele) učinit si závěr o splnění podmínek pro připojení na veřejný vodovod a kanalizaci v rámci stavebního řízení. Ani tato eventualita však nenastala, neboť věc se nachází ve fázi přípravy záměru, není zde tedy řízení, v jehož rámci by bylo možné rozhodnout, přičemž navrhovatel nemůže zahájit řízení o vydání stavebního povolení, neboť se jedná o řízení zahajované výhradně na žádost. Navrhovatel tudíž není oprávněn rozhodnout v rozsahu podané žádosti, zároveň však nemůže postupovat ani podle § 66 odst. 1 písm. b) s. ř. a řízení zastavit s tím, že by následně podání posoudil jako podnět v přestupkovém řízení zahájeném z úřední povinnosti, neboť má pochybnosti, zda lze podanou žádost interpretovat jako zcela zjevně nepřipustnou. Navrhovatel má rovněž určité pochybnosti ohledně časové roviny a možnosti spáchání přestupku, když žádost byla dle jeho názoru žádostí předběžnou a totéž se týká i stanoviska vlastníka a provozovatele obou sítí. Dle názoru navrhovatele je rozdíl mezi odmítnutím připojení žadatele, který tuto žádost podává v rámci řízení o vydání stavebního povolení (tedy jednáním, kterým nepochybně může být porušena povinnost dle § 8 zákona o vodovodech a kanalizacích) a současnou situací. U klasického stavebního řízení je situace posuzována z aktuálního hlediska a také existence povinnosti připojení a splnění podmínek pro vznik této povinnosti se posuzují ze stejného hlediska a za předpokladů, že v dohledné době bude vydáno stavební povolení, stavba bude zahájena krátce po jeho vydání a doba pro zahájení stavby je omezena a

inženýrské sítě a přípojky jsou budovány mezi prvními. Lze tedy očekávat, že se poměry včetně využití sítí a jejich kapacity v takto krátké době výrazněji nezmění a po vlastníku či provozovateli lze spravedlivě požadovat, aby v mezidobí od svého stanoviska do zahájení provozu přípojky potřebnou kapacitu rezervovali a případně odmítli připojení dalších zájemců. U přípravy stavebního záměru se však jedná o neurčitou a zpravidla mnohem delší dobu, což logicky vede k otázkám, jakou dobu rezervace lze po vlastníku či provozovateli spravedlivě požadovat, do jaké míry je takto povinný subjekt schopen předvídat stav kapacity v době skutečného připojení určitého zájemce a zda má na závěr o případném spáchání přestupku vliv, pokud takovou žádost odmítne z opatrnosti a při vědomí nejistoty pozdějšího vývoje. Navrhovatel je přesvědčen, že výše popsané otázky výrazně přesahují meze jeho pravomoci vyplývající ze zákona, tedy rozhodnutí o tom, zda konkrétním jednáním vlastníka či provozovatele sítě vůči žadateli byla porušena zákonná povinnost a spáchán přestupek. Po zvážení věci a přesvědčení, že se nyní jedná o situaci výrazně odlišnou oproti případu posuzovanému zvláštním senátem v usnesení čj. Konf 54/2017-11, má navrhovatel za to, že ve věci není dána nejen jeho pravomoc, ale ani pravomoc jiného správního orgánu, ale soudu, přičemž úloha navrhovatele v řízení před ním by se omezila na zajištění podkladů a případně stanovisko k existenci zákonné povinnosti.

[10] Žalobkyně ve svém vyjádření k návrhu na řešení kompetenčního sporu ze dne 19. 2. 2026 uvedla, že již od roku 2018 pracuje na přípravném záměru „*Rekonstrukce radiokomunikační věže Klínovec – přístřešek, přístavba vstupu, vyhlídková terasa a přípojky*“ na pozemcích st. p. č. 1674 a p. č. 1538/5, 1526/13, 1538/17, 5100/6, 1538/9, 1538/13, 1538/10, 1538/12, 1538/11, 1538/18 v k. ú. Jáchymov, obec Jáchymov, Karlovarský kraj. Žalobkyně nechala zpracovat projektovou dokumentaci a zahájila stavební řízení před Městským úřadem v Jáchymově pod sp. zn. 1054/21/Pu, které je nyní přerušeno do doby, než žalobkyně získá kladné stanovisko žalovaných. Podle žalobkyně je účelem zákona o vodovodech a kanalizacích nejen ochrana veřejného zájmu, ale zákon rovněž stanoví konkrétní práva fyzických a právnických osob soukromoprávní povahy, např. právě v § 8 odst. 5 tohoto zákona. V nynější věci se nepochybně jednalo o vzájemná práva žalobkyně a žalovaných, přičemž jejich vztah nebyl vzájemně nadřízený či podrízený. V této souvislosti žalobkyně odkázala na usnesení zvláštního senátu ze dne 12. 3. 2015, čj. Konf 8/2014-25, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1211/2001, ohledně rozlišení soukromoprávní a veřejnoprávní povahy věci. Na soukromoprávní povaze nároku podle žalobkyně nemůže nic změnit argument Nejvyššího soudu, že porušení povinnosti vyplývající z § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích představuje správní delikt, že námitka nedostatku kapacitních a technických možností infrastruktury nemá občanskoprávní povahu, ani že tuto otázku je schopen posoudit stavební úřad v případném stavebním řízení. Žalobkyně dále zmínila § 1, § 2, § 7 odst. 1 o. s. ř. a § 12 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, z nichž má vyplývat, že v řešené věci žádné orgány veřejné moci, které by mohly nahradit projev vůle žalovaných a zajistit tak připojení stavby k vodovodu a kanalizaci nejsou, a poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 30 As 62/2019-85, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2020, čj. 2 As 192/2019-55, a rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2020, sp. zn. 33 Cdo 1109/2018, a ze dne 10. 12. 2018, sp. zn. 22 Cdo 2825/2018. Na základě uvedeného je žalobkyně přesvědčena, že zákon o vodovodech a kanalizacích stanovuje v § 8 odst. 3, 5 a 6 soukromoprávní nároky, jichž se lze domáhat v civilním soudnictví. Pokud by tomu tak nebylo, žalobkyně by se nemohla efektivně domoci ochrany svého práva na připojení k vodovodu a kanalizaci a na vydání

pokračování

kladného stanoviska s připojením. Skutečnost, že vlastník a provozovatel infrastruktury se dopouští deliktu, nemusí vést k cíli, a tedy nepředstavuje účinnou ochranu práv žalobkyně. Z rozsudku Nejvyššího soudu totiž vyplývá, že žalobkyně by se měla nejprve domáhat cestou správního soudnictví nápravy správního deliktu spočívajícího v porušení § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích a následně se znovu cestou soukromoprávní žaloby domáhat nahrazení projevu vůle a uzavření vlastní smlouvy o připojení. I kdyby existovala teoretická možnost dosáhnout kladného rozhodnutí ve stavebním řízení, navzdory negativnímu postoji vlastníka infrastruktury, žádný zákon nestanoví a nepředvídá, jak postupovat, pokud vlastník vodovodu či kanalizace odmítá stavbu reálně připojit k infrastruktuře anebo reálně dodávat pitnou vodu a odvádět odpadní vodu. Žalobkyně je přesvědčena, že povinnosti vlastníka veřejného vodovodu a kanalizace či jejich provozovatele ve vztahu k připojení staveb k veřejné hospodářské infrastruktuře nejsou nijak odvislé od existence stavebního řízení. Stavební úřad je oprávněn posuzovat otázky související s naplněním zákonných podmínek pro povolení konkrétní stavby, nikoliv autoritativně nahrazovat soukromoprávní projevy vůle jiných subjektů či rozhodovat spory vyplývající z občanskoprávních vztahů. V závěru žalobkyně zdůraznila, že navrhovatel ani není příslušným stavebním úřadem (tím je Městský úřad v Jáchymově) a existuje tedy rovněž zřejmé riziko nesouladných rozhodnutí.

[11] Žalovaná 2) ve svém vyjádření ze dne 2. 4. 2026 poukázala na rozpor skutečností tvrzených navrhovatelem se stavem projednávané věci spočívající v existenci rozhodnutí Městského úřadu Jáchymov, stavebního úřadu, ze dne 30. 12. 2025, čj. výst./1054/268/25/Pu, jímž byl schválen stavební záměr žalobkyně na stavbu „*Rekonstrukce radiokomunikační věže Klínovec – přístřešek, přístavba vstupu, vyhlídková terasa a přípojky*“. V tomto rozhodnutí dospěl stavební úřad k závěru, že kapacitní a technické možnosti vodovodu a kanalizace pro připojení stavby stavebníka jsou dány, a ve smyslu § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích tak vznikl stavebníkovi nárok na připojení. Tento závěr korespondoval rovněž s rozhodnutím Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 15. 6. 2021, čj. KK/5517/ZZ/20-14, ve spojení s rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 15. 9. 2021, čj. MZE-44944/2021-15111, o přestupku žalovaného 1) dle § 33 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích, kterého se dopustil tím, že jako vlastník vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu neumožnil žalobkyni minimálně od 22. 9. 2020 do doby vydání tohoto rozhodnutí připojení na vodovod a kanalizaci podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, byť to umožňují kapacitní a technické možnosti.

[12] Žalovaný 1) se ve svém vyjádření ze dne 23. 4. 2026 ztotožnil se závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2025, čj. 22 Cdo 292/2025-859, podle něhož nejsou námitky mající základ v § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích námitkami občanskoprávní povahy, tedy že žalobkyně uplatnila ve věci nárok, který zjevně nemá občanskoprávní povahu a jako takový nespádá do pravomoci soudů v občanském soudním řízení. Podle žalovaného 1) je zákon o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu svou povahou elementárně normou veřejnoprávní, na čemž nic nemění případný závěr, že některá řízení v tomto právním předpisu mohou mít povahu soukromoprávní. Navrhovatelem označený odpůrce tedy nemá kompetenci jakékoli rozhodnutí v dané věci učinit. Žalovaný 1) tak nevidí důvod, a navrhovatel ani žádný relevantní důvod nepředestřel, proč by se zvláštní senát měl odchýlit od nosných závěrů usnesení čj. Konf 54/2017-11.

[13] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním orgánem a soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

[14] Podle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“) je negativním kompetenčním sporem spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřeli svou pravomoc rozhodnout o nahrazení projevu vůle žalovaných navrhovatel i Nejvyšší soud, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zvláštní senát podle zákona č. 131/2002 Sb.

[15] Podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích vlastník vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatel, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, je povinen umožnit připojení na vodovod nebo kanalizaci a dodávat pitnou vodu nebo odvádět odpadní vody a čistit odpadní vody, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti těchto zařízení. Připojení vodovodní nebo kanalizační přípojky a uzavření smlouvy o dodávce pitné vody nebo odvádění i čištění odpadních vod nesmí být podmiňovány vyžadováním finančních nebo jiných plnění. Náklady na realizaci vodovodní přípojky na vodovod nebo kanalizační přípojky na kanalizaci hradí osoba, které je umožněno připojení. Materiál na odbočení přípojek a uzávěr vodovodní přípojky hradí vlastník vodovodu nebo kanalizace.

[16] Podle § 114 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon z roku 2006) účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží (odstavec 1). Námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv (odstavec 3).

[17] Žalovaný 1) dopisem ze dne 22. 9. 2020, čj. 487/Ho/20, sdělil žalobkyni, že nesouhlasí s připojením stavby na vodovod a kanalizaci vzhledem k tomu, že „je trvale ignorován ze strany žadatele i města Jáchymov s žádostí o předložení plánovaných bilancí pitné vody a bilancí odvodu splaškových vod“. Žalovaná 2) ve svém dopise ze dne 29. 10. 2019 uvedla, že s vydáním územního rozhodnutí, stavebního povolení a realizací navržené rekonstrukce radiokomunikační věže včetně výstavby vodovodní a splaškové kanalizační přípojky souhlasí při dodržení v dopise stanovených podmínek a odběru pitné vody/vypouštění splaškových vod v množství specifikovaném v předložené projektové dokumentaci. Současně však odkázala žalobkyni na žalovaného 1), který si jako vlastník infrastruktury

pokračování

vymínil souhlas s napojením všech staveb na svoji vodovodní a kanalizační síť. Následně žalovaná 2) uvedla, že v dnešní době již oproti říjnu 2019, kdy se vyjadřovala k projektové dokumentaci žalobkyně, situace neodpovídá současným kapacitním možnostem a žalobkyně by proto měla uvažovat o jiném řešení připojení na vodovod a kanalizaci, konkrétně vlastním nákladem vybudovat přípojku z jiného místa (např. z Loučné pod Klínovcem).

[18] S ohledem na obsah shora uvedeného vyjádření žalované 2) si zvláštní senát vyžádal od Městského úřadu Jáchymov, odbor stavební úřad, jeho rozhodnutí č. III/5/2/25 ze dne 30. 12. 2025, čj. Výst./1054/268/25/Pu, kterým stavební úřad na základě žádosti žalobkyně o společné územní rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení na stavbu „*Rekonstrukce Radiokomunikační věže Klínovec – přístřešek, přístavba vstupu, vyhlídková terasa a přípojky*“ podle § 94p odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 schválil stavební záměr na tuto stavbu, jejíž součástí jsou mj. nově navržené přípojky vodovodu a splaškové kanalizace. Jak přitom vyplývá z odůvodnění rozhodnutí, záměr bude napojen na veřejný vodovod a kanalizaci ve vlastnictví žalovaného 1), přičemž ke stavebnímu záměru bylo předloženo negativní stanovisko žalovaného 1), jakož i provozovatele infrastruktury žalované 2) a to z důvodu nedostatečné kapacity sítí. Stavební úřad provedl s odkazem na soudní judikaturu (shora označený rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2025, čj. 22 Cdo 292/2025-859, a usnesení zvláštního senátu čj. Konf 54/2017-11) vlastní posouzení kapacity (kapacitní a technické možnosti pro připojení stavby stavebníka) dotčených sítí, kterou shledal za dostatečnou, v důsledku čehož ve smyslu § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích stavebníkovi vznikl nárok na připojení a stavební úřad považoval námitky žalovaného 1) a žalované 2) za neopodstatněné. Z vyžádaného vyjádření vedoucího odboru stavebního úřadu ze dne 19. 5. 2026 současně vyplývá, že rozhodnutí stavebního úřadu dosud není v právní moci z důvodu podání odvolání, přičemž v současné době byl celý spis předán odvolacímu orgánu Krajskému úřadu Karlovarského kraje.

[19] V usnesení ze dne 25. 9. 2018, čj. Konf 54/2017-11, zvláštní senát uvedl, že nesouhlas s připojením k veřejné kanalizaci pro nedostatečné kapacitní možnosti stávající kanalizace, respektive jiné technické důvody, které by mohly napojení na kanalizaci bránit, nepředstavuje námitku občanskoprávní povahy, natož pak námitku týkající se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv, kterou by si podle § 114 odst. 3 věty za středníkem stavebního zákona (z roku 2006) nemohl posoudit jako otázku předběžnou přímo stavební úřad v řízení o dodatečné povolení stavby (srov. též usnesení zvláštního senátu ze dne 9. 11. 2011, sp. zn. Konf 63/2011, jakož i tam citovanou prejudikaturu). Tento závěr se uplatní i v nyní projednávané věci, neboť stavební řízení ve věci stavebního záměru žalobkyně bylo zahájeno ještě za účinnosti stavebního zákona z roku 2006, přičemž toto řízení se dokončí v režimu uvedeného zákona (viz § 330 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon).

[20] Poukazy žalobkyně na judikaturu správních i civilních soudů nepovažoval zvláštní senát za příléhavé, neboť se skutkově i právně týkaly něčeho jiného, než je nyní posuzovaná věc (rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 30 As 62/2019-85, nebyl pod tímto označením dohledán, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2020, čj. 2 As 192/2019-55, se týkal žádosti o povolení provozování vodohospodářské infrastruktury a právně souvisel s jinými ustanoveními zákona o vodovodech a kanalizacích než v nyní projednávané věci, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2020, sp. zn. 33 Cdo 1109/2018, se týkal určení

obsahu budoucí smlouvy mezi vlastníky provozně souvisejících kanalizací, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2018, sp. zn. 22 Cdo 2825/2018, se týkal odstranění stavby vodovodu a kanalizace a rovněž otázky jejich napojení na jiný vodovod a kanalizaci, rovněž na základě jiných zákonných ustanovení než v nyní projednávané věci).

[21] Vzhledem k tomu, že oba žalovaní svá nesouhlasná stanoviska s připojením stavby na vodovod a kanalizaci opírali o technické a kapacitní důvody, lze uzavřít, že posuzování technických a kapacitních možností předmětného vodovodu a kanalizace přísluší správnímu orgánu – stavebnímu úřadu, který je ve stavebním řízení povinen tyto námitky posoudit v rámci přezkumu souladu stavby s obecnými požadavky na výstavbu (dle stavebního zákona a prováděcích předpisů). Otázkou věcné a místní příslušnosti konkrétního správního orgánu za situace, kdy Nejvyšší soud postoupil věc navrhovateli Městskému úřadu Ostrov jako vodoprávnímu úřadu, zatímco stavební řízení, v jehož rámci přísluší stavebnímu úřadu posoudit předběžnou otázku kapacitní a technické možnosti pro připojení stavby stavebníka na veřejný vodovod a kanalizaci, je vedeno u Městského úřadu Jáchymov, se zvláštní senát nezabýval, neboť mu zákon o rozhodování některých kompetenčních sporů takovou pravomoc nezakládá.

[22] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 132/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Nyní bude tedy na navrhovateli, aby se v rámci své kompetence procesně vypořádal s návrhem žalobkyně na nahrazení projevu vůle, bude-li tato přes výše uvedené na podaném návrhu trvat, přičemž neopomene ani existenci rozhodnutí Městského úřadu Jáchymov jako stavebního úřadu ze dne 30. 12. 2025, čj. výst./1054/268/25/Pu, a jím vedené řízení o žádosti žalobkyně o společné územní rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení na stavbu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2026

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu

v.z. Mgr. Radovan Havelec
pověřený člen senátu